

Hồi 88

Phong Vân Cuồng Tập Vân Hồ Bảo Tán Hồn Tiễn Huyết Chấn Thiên Xuất

Cung Hồ Quỷ Tẩu thấy Địa Sát Lệnh chủ không chịu nhượng lui tức giận nói :
- Thạch Tùng Linh, người chớ cho rằng lão phu sợ người !

Địa Sát Lệnh chủ cười lên ha hả nói :

- Người không sợ ta thì sao chứ, muốn thì ra tay đi !

Lão nói là làm ngay, Địa Sát Lệnh chủ xưa nay là nhân vật thành danh nhất nhì trong võ lâm cho nên Cung Hồ Quỷ Tẩu nào dám khinh thường. Vừa thấy đối phương sẵn tới vùng chưởng, thì lão ta cũng vùng liền song chưởng lên chống đỡ.

Lại nói, lúc này trong góc động tối lại có một bóng nữ nhân khác vọt ra, chừng như đã có tính toán trong đầu, người ấy vọt đến bên dây xích.

Nào ngờ đúng khi người ấy ra tay chưa kịp chạm vào dây xích thì đã thấy có một bàn tay khác nhanh hơn chớp giằng lấy sợi dây, người kia la lên :

- Ai ?

Người vừa chớp dây xích chừng như hơi ngạc nhiên nói :

- Ái "Vạn Hoa Cốc" Xuân Đào đường chủ cũng đến đây tham dự cuộc chơi ?

Thì ra nữ nhân kia chính là một trong bốn vị Đường chủ của Vạn Hoa Cốc, Xuân Đào đường chủ tức giận ré lên the thé :

- Thì ra tôn giá là Tư Không lão đại trong Trung nguyên Tam Tà, chẳng phải người cũng đến đây tham gia đó sao ?

Tà Bốc ư Không Linh cười nhạt nói :

- Đúng, nhưng không nên để rơi vào vòng vây của bọn chúng, phải khổ không nhỉ?

Lúc này Vạn Thánh Đảo chủ Nhan Kiếm Long đấu nhau với hai lão đàn chủ, "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thì đấu với một lão tôn giả, Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu thì quần nhau với một lão Hộ pháp, Địa Sát lệnh chủ thì thi thủ với Cung Hồ Quỷ Tẩu, toàn trường tạo thành một cuộc hỗn chiến.

Phía xa hơn Hoa Ngọc Phụng và Mai Phụng Linh phải đối đầu với Lục gia đàn chủ, chỉ có tiểu hành khất đang chăm sóc cho Toàn Phong Cái.

Tà Bốc Tư Không Linh và Xuân Đào đường chủ Hoàng Tam Nương gườm nhau một lúc, Hoàng Tam Nương thề giọng hỏi :

- Tà Bốc, thực ra ngươi định làm gì chứ ?

Tà Bốc cười cười hỏi lại :

- Vậy ngươi cũng định làm gì ?

Đương nhiên Hoàng Tam Nương không hiểu rằng Tà Bốc đang muốn cứu bọn Đồng Thiên Kỳ lên, khi ấy nói :

- Chuyện của tay không liên can gì đến ngươi ?

- Ô, vậy thì ta cũng có chuyện của ta, không liên can gì đến bà !

Hoàng Tam Nương quắc mắt đánh giọng :

- Xem ra chúng ta phải đối đầu với nhau đấy ?

Tà Bốc cười nhạt nói :

- Đối đầu thì đã sao chứ ? Đẳng nào thì bà cũng không còn cơ hội nắm được dây xích này đâu ?

- Hừ, vậy thì bà cho người ném mùi !

Dứt lời, chưởng tung nhanh như chớp.

Khoảng cách giữa bọn họ rất ngắn, nên chưởng ra là đến người rồi.

Tà Bốc thực ra trong lòng đã tính trước đối phương sẽ ra tay, cho nên khi vừa nghe tiếng đối phương định ra chiêu là đã ngầm vận công lực vào hữu chưởng vung lên nghênh tiếp.

"Bình..." hai bóng người dội ngược lại hai hướng, chưa phân thắng phụ, thế nhưng Tà Bốc lúc này tay đã buông khỏi sợi dây, kể như Hoàng Tam Nương có phần hơn.

Tà Bốc cười gằn nói :

- Con mẹ kia, xem lại ngươi chẳng có chút đạo hạnh nào ?

Hoàng Tam Nương tức giận ré lên :

- Tà Bốc ngươi thật hồ đồ ! Đúng là lão thói khăm mặt nết.

Hai bên miệng chửi tay đánh, chốc lát tạo thành một trận đấu khác vô cùng ngoạn. Bấy giờ, trong Thông thiên động lập tức trở thành một trường đấu ác liệt, càng lúc càng tàn khốc, không ai ra tay lưu tình. Chưởng chỉ vù vù kiếm phong rít lên, nhưng qua cả trăm chiêu mà vẫn chưa phân định rõ ai thắng ai thua.

Chỉ có một điều thấy rõ là song phương đấu vẫn đấu nhưng không lúc nào tranh cơ hội để vọt đến gần bên sợi dây xích, người của Vạn Thánh Đảo vừa định phóng đến chiếm lấy sợi dây thì lập tức bị người của Cung hồ bảo xông lên ngăn lại. Người của

Cung Hồ bảo định chiếm ưu thế giằng lấy sợi dây thì cũng liền bị người Vạn Thánh Đảo trí mạng chống lại.

Cuộc chiến càng khốc liệt chừng nào thì tính ngoạn mục càng tăng chừng ấy.

Lúc này đột nhiên từ ngoài động khẩu vọt vào một bóng người nhanh như lưu tinh, người này thân hình phóng đến đâu là ở đó thấy có tiếng người rú lên thảm khốc. Đủ thấy công lực sở học người này tuyệt luân chừng nào.

Chớp mắt, bóng người kia đã vọt đến bên thạch tỉnh, tay chộp lấy sợi dây dễ như chơi.

Bấy giờ đã nhận rõ đó là một lão già vận áo xám, mũi ưng mỗ nhọn, mắt lớn mày thô, đầu tóc rối bời, hàng hậu thệ có thể không nhận ra nhân vật này, thế nhưng hàng tiền bối tất đã nhận ra lão ta là một trong Ngũ Lão, có ngoại hiệu "Hoàn Hải Vô Địch chưởng" Âm Thiên Hành.

Lão ta khi ấy nắm lấy được sợi dây xích thì chừng như không còn để ý đến đấu trường, chỉ nhìn vào trong cười dài, nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ở dưới ấy thấy thế nào. Chịu được chứ !?

Đồng Thiên Kỳ hơi nghech đầu lên nhìn qua kẽ hở, hỏi lại :

- Người là ai ?

- Hắc hắc... Họ Đồng, người đoán thử xem.

Đồng Thiên Kỳ trầm ngâm giây lát, nói:

- Đầu tóc rối bời, mắt lớn mày thô, mũi ưng mỗ kết. A ha... Tôn giá hẳn phải là một trong Ngũ Lão- "Hoàn Hải Vô Địch chưởng" Âm Thiên Hành ?

Âm Thiên Hành ngửa cổ cười kha khả nói:

- Tiểu hài tử, nhãn lực ngươi khá đấy.

- Đồng mỗ còn đoán ngươi đến đây tất mục đích không tốt ?

- Hà, ngươi đoán đúng đấy !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Ngươi dựa vào Nhật Nguyệt Bang ?...

Âm Thiên Hành lắc đầu nói :

- Lần này thì ngươi đoán sai, lão phu chỉ đứng trên Tiềm Long Chưởng mà thôi !

- Ngươi nói vậy là ý thế nào ?

Âm Thiên Hành tí mắt cười dài một tràng

- Người biết lão phu bình sinh lấy chưởng chấn dương võ lâm, thế nhưng vẫn thua Tiềm Long Chưởng. Chỉ cần người chịu truyền môn Tiềm long Chưởng cho lão phu, thì lão phu sẽ cứu người lần này !

-Ồ.. nếu tại hạ không chấp nhận ?

- Vậy thì có biện pháp thứ hai !

- Tôn giá nói thử xem ?

Âm Thiên Hành đảo nhanh ánh mắt, nói :

- Người phải quy thuận Nam Hải phái !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt trong lòng, hỏi lại:

- Giả sử tại hạ cũng không chấp nhận ?

Âm Thiên Hành đành giọng nói :

- Chỉ chọn một trong hai điều kiện đó.

- Hừ, tại hạ đã không chấp nhận thì chẳng cần chọn điều kiện nào cả !

Âm Thiên Hành đột nhiên ngửa mặt cười:

- Hắc hắc... Vậy thì lão phu đành tuyệt tình với người ngay bây giờ.

Đồng Thiên Kỳ khảng khái nói :

- Có phúc có họa, đã họa thì muốn tránh cũng không được.

- Hừ, tiểu tử chớ làm anh hùng, thực ra người chọn điều kiện nào hử.

Đồng Thiên Kỳ nói như đinh đóng cột :

- Tôn giá không thấy hỏi thêm một câu thừa sao ?

Âm Thiên Hành tức giận "hừ" một tiếng, nói:

- Người muốn chết !

Đồng Thiên Kỳ im lặng không nói gì thêm nhưng chàng ngẫm vận công lực đề phòng bất trắc.

Âm Thiên Hành không nghe tiếng Đồng Thiên Kỳ trả lời gắt hỏi :

- Hừ, tiểu tử lão phu không tin người luyện thành kim cương bất hoại...

Nói rồi lão từ từ điều khiển sợi dây xích, thế nhưng còn chưa kịp thực hiện thì từ đâu một cổ kinh phong ập tới đẩy bật lão ta ra xa hai ba bộ, lão thét toáng lên :

- Kể nào ?

Một giọng già nua vang lên :

- Bần đạo đã quên cả tính danh, thí chủ hẳn nhớ ra chứ ?

Âm Thiên Hành ngưng mục nhìn mới thấy đó là một lão đạo sĩ, đầu đội đạo quang, áo quần lệch thếch, lão kinh ngạc la lên :

- Người... Linh Ẩn... người còn sống

Người vừa xuất hiện chính là Linh Ẩn chân nhân, nguyên là chủ môn phái Côn Luân về sau truy tìm Huyết Kiếp Thủ Vân Không cùng với Toàn Phong Cái. Bọn họ từng gặp nhau qua một lần trên Đào Hoa Đảo, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ngay trong Cung Hồ bảo này.

- Ta chưa chết hẳn khiến người run sợ ?

Âm Thiên Hành đột nhiên ngửa cổ cười cuồng dại :

- Nào thể được, nhưng ta biết rõ nguyên nhân người đến đây, nào chúng ta thương lượng chứ ?

- Thương lượng gì hử ?

- Chúng ta tạm thời liên thủ cùng tiến cùng thoái, ta chỉ cần Tiềm Long Chưởng, pho Long Thủ kiếm phổ về phần người, những hận thù năm xưa coi như bỏ hết !

Linh Ẩn đưa mắt nhìn xuống bọn Đồng Thiên Kỳ một cái, rồi cười lớn :

- Ha ha ha... Âm lão nhi, người nói hay đấy thế nhưng vì người nghĩ tiểu tử này đã luyện thành Long thủ kiếm pháp, cho nên ăn không ngon ngủ không yên chứ gì ?

Âm Thiên Hành mặt biến sắc :

- Linh Ẩn chớ vòng vo nhiều lời, nói một câu, người đồng ý không ?

- Hi hi.... người thừa biết trong lòng, sao còn phải hỏi ?

- Nói vậy người đồng ý ?

- Ngược lại !

Âm Thiên Hành đại nộ, quát lớn :

- Sao ? Người...

Linh Ẩn chân nhân không đợi lão ta nói hết câu, tiếp lời ngay :

- Ta muốn xem ngày báo ứng của người !

Dứt lời cả người lão tung đến chộp sợi dây xích định cứu bọn Đồng Thiên Kỳ, Âm Thiên Hành tức giận hét lên:

- Linh Ẩn, đừng dễ dàng đắc thủ, trước khi người chưa chịu chấp nhận lời ta thì chớ hòng hành động nổi !

Vừa nói, lão ta cũng lướt người đến không chịu nhường bước Linh Ẩn chân nhân, bấy giờ hai người lại trở thành cặp đấu kỳ phùng địch thủ khác, chớp mắt chưởng chĩa tương giao đã ngoài mười hiệp, bất phân thắng phụ.

Sự tình cứ diễn biến như vậy, hết nguy đến hiểm khó lường trước nỗi khiến bọn Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân Phụng rối cả đầu.

Trong đấu trường tình thế đã có chuyển biến, bên kia Địa Sát Lệnh chủ đấu với Cung Hồ Quỷ Tẩu đã thấy chiếm thượng phong nhưng "Thập Điện Truy Hồn Y" ngược lại bị bức đến quỳnh tay quỳnh chân chống đỡ vất vả.

Bên này Vạn Thánh Đảo chủ càng đấu càng thấy đuối sức, hai ví cô nương Hoa Ngọc Phụng và Mai Phụng Linh bị bọn lục gia đàn chủ vây khốn, may vừa lúc này được gã tiểu hành khất nhảy vào tham chiến trợ thủ.

Trận đấu giữa tà Bốc Tư Không Linh và Hoàng Tam Nương thì vẫn vừa đánh vừa chửi nhau om sòm, phía Huyết Phán đấu với một gã đại hộ pháp thì xem chừng vất vả hơn nhiều, công ít lui thì nhiều.

Bấy giờ trong trận của hai ví cô nương, hai nàng đều để hết tâm trí vào sự an nguy của Đồng Thiên Kỳ, cho nên vừa lúc thấy tiểu hành khất nhảy vào trợ thủ, Mai Phụng Linh chợt lóe ra một ý, cả người đang đấu đột nhiên tung cao lên không, khi đối phương còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, thì cả người nàng tợ cánh én vọt về hướng chiếc dây xích.

Cung Hồ Quỷ Tẩu đấu gần đó, thoáng thấy thì biến sắc, vung một chuồng trí mệnh đẩy lùi Địa Sát Lệnh chủ, đồng thời hét lớn:

- Nha đầu, người muốn chết !

Mai Phụng Linh chẳng thềm để ý đến lão ta, hai tay bám chắc vào sợi dây, rồi dùng lực cộng với sức nặng toàn thân kéo mạnh sợi dây xuống.

"Rầm, rầm..." một loạt tiếng động mạnh chỉ thấy toàn khối đá nhanh chóng nâng lên cao quá thạch tỉnh.

Lại nói Đồng Thiên Kỳ từ lúc này tới giờ luôn để tâm tụ khí chờ thời cơ thoát hiểm, khi ấy vừa thấy vậy thì không để lỡ cơ hội. Chàng tay trái ôm ngang người Bạch Vân Phụng tung người phóng vọt lên cao quá năm trượng vừa khéo thoát ra ngoài thạch tỉnh, cùng lúc la lớn:

- Phụng Linh, nhanh lùi ! Nhanh...

Không may cho Mai Phụng Linh, khi nàng kịp nhận ra chuyện gì thì hứng trọn một chuồng của Cung Hồ Quỷ Tẩu văng ra ngoài mấy trượng, nằm trên đất bất động.

Địa Sát Lệnh chủ khi thấy Cung Hồ Quỷ Tẩu vọt ra khỏi trường đấu, cũng liền phóng theo nhưng không kịp, khi này định xông vào tấn công, đột nhiên thấy Đồng Thiên Kỳ lao tới nói lớn :

- Lệnh chủ, để tên Quỷ Tẩu này cho Đồng mỗ.

Địa Sát Lệnh chủ quay nhìn thấy chàng mặt đặng sát cơ huyết Mi tâm đỏ lựng thì biết khí phần tam trường cười gắt lên nói :

- Tiểu hành hiệp, lần này kể như tái sinh cho ngươi, phải, Bó rọ đã lâu cần phải hoạt động, lấy mạng ló con quỷ này đi !

Khi chuyện Đồng Thiên Kỳ thoát khỏi thạch tỉnh khiến toàn đấu trường đang tàn khốc phút chốc ngưng lại, Nhan Kiếm Long vui mừng phóng tới reo lên :

- Kỳ nhi, người...

Nhưng Đồng Thiên Kỳ liền cản tay lại nói nhanh :

- Dượng, không cần nói !

"Thập Điện Truy Hồn Y" chen vào nói :

- Đồng công tử còn giận chúng tôi sao ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên lời :

- Tôi chẳng giận ai, mà cũng chẳng hận ai

Hoa Ngọc Phụng đã chạy đến kề bên :

- Thiên Kỳ, chàng...

Đồng Thiên Kỳ liền cắt ngang lời nàng :

- Cô nương tạm thời đến chăm sóc cho Mai cô nương, chuyện ở đây cứ để Đồng mỗ xử lý.

Linh Ẩn chân nhân cũng tiến lại cười hi hi, nói:

- Tiểu tử, đại nạn không chết tất gặp hậu phúc, Vân Không quả nhiên không nhìn nhầm người.

Đồng Thiên Kỳ cúi :người cung kính, nói:

- Tiên bối phiền người đến lo liệu cho Toàn Phong tiên bối.

Linh Ẩn chân nhân bị bất ngờ tròn mắt ngạc nhiên :

- Sao ? Đến ta người cũng sợ làm hỏng chuyện người ?

- Đồng mỗ không dám, thực tế thương thế của Toàn Phong Cái tiên bối rất nặng

Linh Ẩn chân nhân lúc ấy mới gật đầu nói:

- Vậy thì được, kể ra từ khi Vân Không thất tích đến nay chúng ta bằng hữu mấy mươi năm chưa gặp mặt

Nói rồi lão quay người đi về hướng Toàn Phong Cái.

Đột nhiên lúc ấy nghe Cung Hồ Quỷ Tẩu quát lớn :

- Xuyên, Tương bát đàn chủ, vây lấy tiểu tử này cho ta !

Lão đàn chủ vừa rồi đấu nhau với "Thập Điện Truy Hồn Y" tợ hồ như đấu còn chưa thỏa sức, nghe vậy lập tức ứng thanh nói ngay :

- Bảo thủ ! "Xích mục Tôn giả" Hoa Thanh cũng xin một phần !

Nói rồi liền khoát bộ tiến lên trước chúng, những vị đàn chủ khác thấy thế cũng liền xông lên vây lấy Đồng Thiên Kỳ vào giữa.

Bỗng nghe Âm Thiên Hành lớn giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, chỉ cần người chấp nhận hợp tác với lão phu, thì lão phu giúp người thu thập bọn Cung hồ bảo này ngay !

Đồng Thiên Kỳ khảng khái đáp :

- Người chớ phí không tâm cơ !

- Hừ, vậy thì người chớ trách sao lão phu lại đi giúp Cung Hồ bảo ?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt :

- Thiện ác tự người tìm lấy, họa phúc cũng tự người chọn lấy !

Cung Hồ Quỷ Tẩu thấy vậy có cơ kích nộ đối phương, bèn chen vào :

- Đồng Thiên Kỳ, người tự gây thêm cường địch thì chết đến nơi !

- Đồng mỗ cũng đã nói rồi, nếu hôm nay thoát khỏi khốn này, thì sẽ nhuộm máu Cung Hồ bảo này. Người nhiều lời vô ích, thử tưởng tượng xem Cung hồ bảo này sắp diễn ra gì đây.

Lời chàng danh gọn lạnh lùng như quỷ phán, bất giác khiến toàn trường phải rúm người, Cung Hồ Quỷ Tẩu tái mặt giận dữ nói :

- Tiểu tử người thật cuồng ngạo, lão phu trường mắt xem người tẩy huyết bốn Cung Hồ bảo thế nào ?

- Đồng Thiên Kỳ mặt bỗng lạnh như băng, huyết Mi Tâm ửng đỏ lên, rồi đột nhiên thò tay vào trong ngực áo rút ra một vật mà năm xưa từng làm chấn động giang hồ- Chấn Thiên Lệnh !

- Người nhận ra vật này chứ ?

- Chấn Thiên Lệnh !

Cung hồ Quỷ Tẩu còn chưa kịp đáp thì đã nghe trong trường đấu nhiều tiếng thất thanh kêu lên.

Âm Thiên Hành bỗng cất tiếng cười kha kha, nói :

- Đồng hài nhi, đồ chơi này của người hù nổi lão phu ư ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Đồng mõ không có gì cần phải giả Chấn Thiên Lệnh, kể từ hôm nay, Chấn Thiên Lệnh vinh nhục do bốn nhân gánh trách nhiệm, Lệnh xuất mệnh vong, quyết không để hủ nhục người hiểu rõ chữ !

Dứt lời chỉ nghe "bát" một tiếng, chiếc Chấn Thiên Lệnh vụt bay nhanh như phi tiêu cắm phập sâu vào động môn. Âm Thiên Hành cười gằn nói :

- Đồng hài nhi người lên nhớ rằng Chấn Thiên Lệnh vốn là vật sở hữu của Trung nguyên Ngũ Lão, nếu cấm lệnh vô nhân thì chúng ta có thể thu hồi lại !

Đồng Thiên Kỳ ưỡn ngực tuyên bố rõ :

- Ta tuyên bố kể từ ngày hôm nay Ngũ Lão bị trừ danh trên Chấn Thiên Lệnh.

Nghe một câu này toàn trường quần hùng ai cũng giật mình, chỉ có Linh Ẩn thì cười lên kha khả nói :

- Tiểu tử, người thực khá đấy, lão phu lấy làm khâm phục !

Cung Hồ Quỷ Tẩu đột nhiên quát lớn :

- Chấn Thiên Lệnh đã không còn uy lực như năm xưa, chúng ta bất tất phải sợ. Nào xông lên.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Hừ, Đồng mõ sẽ chấn hưng lại uy vũ của Chấn Thiên Lệnh, các ngươi vào đi !

Cung Hồ Quỷ Tẩu cười gằn nói :

- Lão phu muốn xem người chấn hưng nổi uy lực của Chấn Thiên Lệnh năm xưa hay không ?

Nói rồi lão đưa mắt nhìn đám thuộc hạ quát lớn ra lệnh :

- Lên !

Trong tiếng quát, bỗng thấy trong tay lão nắm chắc một chiếc ngân can tẩu sáng xanh, hươ lên một vòng rồi tung chiêu ra nhằm vào người Đồng Thiên Kỳ đánh tới.

Lão ta vừa ra chiêu cũng liền thấy Xích Mộc tôn giả hét một tiếng nói :

- Xích Mộc ta cũng dự một phần ?

Một chiêu "Cuồng phong tạo lãng" thế như sóng cuộn nhằm vào người Đồng Thiên Kỳ đánh tới.

Cùng lúc với Cung Hồ Quỷ Tẩu và Xích Mộc tôn giả, tám vị đàn chủ khác mỗi người cũng đều bằng vào binh khí của mình phát ra một chiêu tập trung tấn công Đồng Thiên Kỳ từ bốn phương tám hướng.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh mục quang quét một lượt quần ma, huyết Mi tâm bất giác ửng đỏ lên như máu rồi tay trái đột nhiên đặt mạnh lên đốc thanh Long thủ kiếm, chân phải khoát trái trước một bộ.

Chính ngay phút giây ấy, quần ma đang vây lại tấn công không ai bảo ai mà đều ngưng tay thâu thế nửa chừng, Đồng Thiên Kỳ quắc mắt trầm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ các vị khiếp đảm rồi sao ?

Cung Hồ Quỷ Tẩu cầm đầu quần ma đành phải lên tiếng trước :

- Tiểu tử, sao ngươi không chịu xuất chiêu ?

Đồng Thiên Kỳ ngạo nghễ nói :

- Huyết Kiếm Thủ xưa nay chưa từng xuất chiêu trước, xuất thủ thấy huyết đỏ !

Cung Hồ Quỷ Tẩu cười gằn nói :

- Hảo, vậy ngươi cẩn thận, mọi người cùng lên !

Bấy giờ quần ma lại lập tức loạn động, chưởng, chỉ, kiếm đao nhất nhất ra chiêu tấn công Đồng Thiên Kỳ.

Bên ngoài quần hùng mắt đều tập trung vào trận đấu, mỗi người có một suy nghĩ khác nhau. Tuy vậy lo lắng nhất vẫn chính là các vị cô nương.

Bạch Vân Phụng nét mặt lo âu hiện hẳn ra tay đặt lên thanh Phụng Kỳ kiếm, bất giác bước lên như muốn nhảy vào trợ thủ cho Đồng Thiên Kỳ. Nhưng lúc ấy liền bị Tà Bốc Tư Không Linh cản lại :

- Cô nương, cô không nên vào, nếu không sẽ hại anh ta !

Hiển nhiên Tà Bốc từng chứng kiến một mình Đồng Thiên Kỳ phá "Thiên La Kiếm" trận trên Mai Hoa Đảo, cho nên mới nói vẻ tự tin như vậy.

Bạch Vân Phụng gật đầu nói :

- Tôi hiểu, thế nhưng nếu tôi ra kiếm trợ chàng thì uy lực "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích sẽ rất lớn.

Tà Bốc cười nói :

- Cô nương, cô nương chớ quên hôm nay anh ta quyết đấu là để tự chấn hưng lại uy danh năm xưa của Chấn Thiên Lệnh, chứ không phải tư thù !

Bạch Vân Phụng nghe rồi chỉ u buồn lặng lẽ không nói.

Bấy giờ trong trường đấu đã trở lên kịch liệt một chọi mười thực là hiếm thấy, vòng vây lúc giãn ra lúc khít chặt lại, chưởng phong ầm ầm đao thanh vun vút...

Đột nhiên giữa vòng vây vù vù người, tiếng như cuồng phong nổi dậy, chỉ thấy đầy trời ẩn hiện hình bàn long đỏ như máu...

- À, Tiềm long ẩn... Ai !...

Từ trong vòng vây nhiều tiếng la lên thất thanh kèm theo vài tiếng rú thảm thiết quần hào bên ngoài phải giật mình kinh tâm.

Đứng ở bên ngoài, Âm Thiên Hành trố mắt há miệng quan sát trận đấu, trong ánh mắt lão hàm chứa tham vọng lẫn nét nham hiểm chưa từng có.

Trên đấu trường đã thấy nhiều mạng người ngã xuống, đột nhiên lại thêm nhiều tiếng rú tắc nghẽn trong họng, có tiếng la lên thất thanh :

- Ái, Long thủ... kiếm... !

Theo những tiếng rên la, tay chân đứt đoạn, đầu lìa máu phun, chiến trường đã trở thành một cuộc đẫm máu... Chiến trường chợt im ắng một cách đột ngột mà lạ thường.

Quần hùng lặng người trơ mắt không ai dám thở mạnh, còn một người di chuyển đó chính là kẻ sống sót duy nhất- Cung Hồ Quỷ Tẩu.

Đồng Thiên Kỳ mặt như đóng băng, mắt như nhìn vào một nơi rất xa xăm, chàng đứng ngay giữa vũng máu lớn, tay nắm thanh Long thủ kiếm vẫn còn đang rỏ những giọt máu đọng lại trên kiếm.

Chừng như hồi lâu, chàng mới từ từ đưa ánh mắt đầy sát khí nhìn Cung Hồ Quỷ tẩu, rồi di động đến khuôn mặt tái nhợt của Âm Thiên Hành lạnh giọng băng băng :

- Hiện tại hai vị được chứng thực, Huyết Kiếp Thủ ngôn xuất bất cải, Chấn Thiên Lệnh hùng phong vĩnh viễn trường tồn.

Hoàn Hải Vô Địch chưởng Âm Thiên Hành "hừ" một tiếng tức giận nói :

- Họ Đồng người so với Vân Không còn tàn độc hơn nhiều !

Đồng Thiên Kỳ chẳng để ý gì đến lời lão giọng vẫn lạnh như băng :

- Trước khi quá ngộ, thì ngươi sẽ là người duy nhất sống sót trong Cung Hồ bảo này, ngươi thử tưởng tượng sau ngộ cảnh tượng ở đây thế nào ?

Âm Thiên Hành chỉ nghe thêm một câu lạnh lùng tàn khốc này của Đồng Thiên Kỳ thì biết tình hình khốc liệt chừng nào rồi bất giác không thốt lên thêm được câu nào.

Cung Hồ Quỷ Tẩu thì từ lúc nãy đến giờ người như hồn tiêu phách tán, chỉ đưa đôi mắt đầy khủng hoảng nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ huyệt mi tâm càng lúc càng đỏ ửng tựa hồ như rỏ máu :

- Bùi Lâm, trước lúc tay chân hồi lệnh lại, tốt nhất ngươi không nên để ta ra tay !

- o O o -